

NOTE ETIMOLOGICE

Dicționarul toponimic al României. Oltenia (DTRO), vol. 3

ECATERINA MIHĂILĂ

În 2007 s-a încheiat publicarea celor șapte volume ale *Dicționarului toponimic al României. Oltenia (DTRO)*, realizate de Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” al Academiei Române, în colaborare cu Facultatea de Litere a Universității din Craiova.

Coordonatorul lucrării, prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, s-a ocupat singur de etimologii, trasând principiile de rezolvare a etimologiilor toponimice. Volumul al treilea (E-Î) era în lucru când a survenit neașteptata sa dispariție. Etimologiile la acest volum nu au mai fost definitivate. Unele dintre acestea au fost publicate de Maria Dobre¹, Marius Arbănași² și Vasile Frățilă³, care s-au referit la tipurile de toponime ce intrau în preocupările lor de cercetare. Maria Dobre a avut în vedere mai ales toponimele provenite din entopice și antroponime iar Marius Arbănași și Vasile Frățilă – toponimele de origine slavă (sârbă), cu precădere, cele ce aparțin de drept Banatului. Ele au intrat în Oltenia odată cu noua împărțire administrativă pe județe, când jud. Mehedinți, al cărui teritoriu aparține în bună parte Banatului, a fost proiectat în Oltenia.

Firește că nu a existat la autorii care s-au referit direct la DTRO 3 intenția de a rezolva, la rând, toate etimologiile ce lipsesc în acest volum. Iată motivul pentru care cele mai importante toponime, din punct de vedere geografic și sociouman, nu au fost luate în considerare: *Gorj*, județ; *Gilort*, râu; *Filiași*, oraș; *Horezu*, mănăstire și oraș.

Ne vom ocupa mai întâi de aceste toponime și apoi, în ordine alfabetică, de alte nume de locuri fără etimologii în DTRO 3, care nu au intrat în atenția autorilor de mai sus.

Gorj este numele unui județ, situat pe cursul mijlociu al Jiului, cu o suprafață de 5647 km². Pentru mai multe amănunte geografice și administrative v. DTRO 3.

¹ Maria Dobre, *Completări etimologice la Dicționarul toponimic al României. Oltenia, vol. al III-lea*, în „Limba română”, L, nr. 3–4, p. 221–234, București, 2001.

² Marius Arbănași, *Toponime de origine slavă în subcarpații și podișul Mehedințiului*, în „Studii și cercetări de onomastică”, nr. 8, p. 113–186, Craiova, 2003.

³ Vasile Frățilă, *Contribuții de etimologie toponimică (Pe marginea Dicționarului toponimic al României. Oltenia)*, în „Studii și cercetări de onomastică”, nr. 8, p. 195–228, Craiova, 2003.

Gorjul s-a numit și *Jiul de Sus*. Prima atestare a toponimului *Jiul de Sus* se află într-o traducere românească a unui document slavon de la **1497** iar prima atestare a toponimului *Gorj*, sub forma *Gorjil*, este de la <**1560–1564**>. Această formă împreună cu *Gorjiu*, **1658**, coexistă, în documente, cu *Gorj*, **1623**, până la sfârșitul sec. al XVII-lea, pentru ca în sec. al XVIII-lea să se impună forma *Gorj/Gorju* (v. DTRO 3).

În privința originii, Nicolae Drăganu tratează compusele *Gorj* și *Dolj* împreună, considerând că sunt de origine slavă: *Gorj* < sl. *gora* „Berg” + *Jiu* și *Dolj* < sl. *dolž* „unten” și „Tal” + *Jiu* (Drăganu *Români* 274).

Gorj este discutat și de Iorgu Iordan în *Toponimia românească*, mai întâi, acolo unde sunt indicate sinonimele „topograficului” *munte*, *Gorjiu(l)*, cum apare în atestările vechi, conținând sl. *gor* „munte” (Iordan *Toponimia*, 37). O explicație mai amplă o dă Iorgu Iordan cu ocazia abordării modului de exprimare a punctelor cardinale (nord, sud, est, vest) în denumirea locurilor: „Numărul redus al toponimicelor în alcătuirea cărora intră determinative pur geografice se datorește faptului că vorbirea populară preferă sinonimele lor mai concrete, mai apropiate (în sens material), mai puțin vagi decât punctele cardinale, care ne trimit, fără voie, la spații adesea nelimitate și, în orice caz, la distanțe prea mari, prea nebuloase pentru mentalitatea practică, realistă a țaranului. Aceste sinonime sunt, de cele mai multe ori, *jos – sus*, *vale – deal*: *jos* și *vale* înlocuiesc pe *sud* (*miazăzi*), iar *sus* și *deal* pe *nord* (*miazănoapte*). [...] Un exemplu, celebru, ni-l oferă numele județelor oltenești *Gorj* și *Dolj*, ale căror aspecte mai vechi sunt *Gorjiul*, adică „Jiul de la deal (munte)”, și *Doljiul* „Jiul de la vale” (Iordan *Toponimia* 136). Vezi și Hasdeu, *Istoria critică*, ed. 2008, 372, 374.

Gilort este numele unui râu din Gorj, cu o lungime de 109 km și o suprafață hidrografică de 1360 km². Alte amănunte geografice și administrative pot fi găsite în DTRO, 3.

Prima atestare, *Gilortu*, apare într-un document slavon din **1484**. Alte forme sub care mai apare numele râului sunt: *Jilort*, **1549**, și *Ghilort*, **1579**. Toponimul este atestat documentar până spre sfârșitul sec. al XIX-lea.

Vom reproduce, după Nicolae Drăganu, diferitele soluții etimologice care s-au dat acestui toponim. B.P. Hasdeu îl derivă din *Gil* = *Jiu* „râu” + *ort* „voinic” (cf. *Râu – Bărbat*). [Deci, la fel ca și Jiul, este de origine scitică]. C. Diculescu îl derivă din gepidul **gil* „Kluft” [prăpastie, abis, râpă], „Felsspalt” [stâncă crăpată], „enges Tal” [vale strâmtă, îngustă] + **lort* „Deck” [punte], „Schmutz” [noroi, glod], „Morast” [nămol, noroi]. G. Weigand îl consideră de origine cumană (cf. cum. *gil* sau *jil* „annus”, tăt. din Cazan *ġil* „sich schlängelt” [autoîntortocheat], *ġlan* „Schlange” [șarpe] și cum. *ortu* prep. „versus”, turco-tăt. *ortu*, *orto* „Mitte” [mijloc, centru], „Hälfte” [jumătate]). J. Karácsonyi consideră că acest toponim provine din numele de persoană *Gerhard*, de proveniență longobardă ori francă, cunoscut în Dalmația și Italia nordică în formele *Gerardus*, *Girardus* și *Gilardus*. După Melich, *Gilort* ar proveni din numele de persoane germanice *Garivald*, *Gilard*, *Gilord*, *Gerold* (Drăganu *Români* 275).

Cicerone Poghirc, în cap. *Influența autohtonă* (ILR II 357), include *Gilortul* printre numele proprii autohtone păstrate în română. Autorul îl citează pe Hasdeu (*Ist. crit.*, I, 258), care arată că prima parte a toponimului *Gilort* este comparabilă cu tema numelui de râu *Gilpil* (Iordanes, *Getica*, 113) și *Gilpil*, amintit de Iordanes alături de alte nume dacice de râuri (ILR, II, 357). Autorul îl citează și pe J. André, *Étude sur les termes de couleur dans la langue latine*, Teză, Paris, 1949, p. 35, unde se spune că lat. *giluus* avea sensul „galben”.

Concluzia lui C. Poghirc este că toponimul *Gilort* are origine autohtonă. Și Gr. Brâncuș consideră că numele râului *Gilort* este de origine autohtonă, dacică (v. Brâncuș IILR 50).

Filiași este numele unui oraș din jud. Dolj. Ca nume de sat, sub forma *Filiașul*, este atestat pentru prima dată în documente slavone din <1570>, 1571. A fost și nume de comună, de plasă și de raion. Același nume l-au purtat o moșie și un izlaz de pe teritoriul comunei.

Denumirea localității provine de la un nume de grup, *filiași(i)*, care are la bază numele de persoană de origine greacă *Fili*, având sensul de „amic”, „iubitor”. Numele se regăsește și în bulgară: *File* (DNFR). La această rădăcină s-a adăugat sufixul diminutival *-aș*. A fost înregistrat un *Filiaș Dumitru*, stolnic la 1648 (DOR 57).

Horezu este numele mai multor localități de pe teritoriul Olteniei, cele mai importante fiind orașul și mănăstirea din jud. Vâlcea. Satul care a stat la baza orașului este atestat din 1487 sub formele *Hurezi* și *Huhurez*. Formele *Horezi*, *Horez* apar abia pe la jumătatea secolului al XIX-lea.

Iorgu Iordan consideră că numele localității provine de la *huhurez* (= *ciuhurez*) „«bufniță de pădure» prin lăsarea la o parte a primei silabe, care a fost simțită ca fiind de prisos, întrucât se repetă. Locurile din fostul județ Vâlcea se numeau odinioară *Huhurezul* (așa le găsim în diverse documente). La început de tot, acest nume a aparținut pârâului respectiv, care curgea printr-o pădure cu mulți huhurezi. Variantele (*H*)*orezul* și *Orezi* se explică ușor prin prefacerea lui *u* neaccentuat în *o* și prin dispariția lui *h*, care devenise o simplă aspirație” (Iordan *Toponimia* 270).

N.A. Constantinescu înregistrează un nume de bărbat *Huhurez* la 1579 în jud. Gorj (DOR 439) unde există de asemenea un sat cu numele *Horezu*. Deci nu este exclusă nici posibilitatea ca toponimul să aibă la bază un antroponim.

ALTE TOPONIME

Ebih Ada, Ebisada sunt denumirile sub care apare un ostrov pe Dunăre în județul Dolj, neînregistrate în anchetă. Prima formă este atestată cartografic în 1835, iar varianta contaminată *Ebisada* este atestată doar într-o sursă geografică din 1872. Numele provine din limba turcă*, unde *adâ* înseamnă „insulă” iar *ebih* (*ebis*) poate proveni din tc. *ibik* care are înțelesul de „colț”, „vârf”, „margine”.

* Pentru etimologie l-am consultat pe dr. Emil Suciu, specialist în limba turcă, care a dat această soluție.

Erbășie, pârâu – Vl, nu este înregistrat în anchete, dar există o atestare veche a toponimului într-un document din **1636**. E posibil ca numele de loc să provină din adjectivul *ierbos* + suf. *-ie*; cf. np. *Erbașu*, explicat de N.A. Constantinescu din *ierbos* (DOR 301), citat și de Iorgu Iordan în DNFR sub *Erbiceanu*.

Fârlifoăia este o denumire cu trei ocurențe: vâlcea c. Farcaș – Dj, vale c. Ghioroiu – Vl, vale și deal s. Poienari m. Râmnicu Vâlcea – Vl. E posibil ca toponimul să fie un derivat moțional (sau chiar cu valoare locativă) de la *Fârlofu*, explicat de Iorgu Iordan astfel: cf. *firlifus* „om slăbuț, de constituție delicată” (DA); de fapt, „om nserios, ușuratic” (DNFR).

Flămânda, un fost sat în Mh, atestat la **1597**, provine din np. *Flămând(u)* + suf. top. *-a*.

Foácele, vâlcea c. Crețani – Vl, poate avea la bază np. *Foca* < gr. *Foka(s)* „apărător de foc, de incendii” (DOR 59). Există în limba română și un apelativ *foacă* „nume dat unui cal de culoare galbenă” (MDA) care poate crea o poreclă.

Frăgila, pârâu c. Bulzești – Dj, neînregistrat în ancheta pe teren, dar atestat geografic la **1898**, provine din np. *Frăgilă* cf. np. *Fraga* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Frăsióru, vâlcea c. Dănciulești – Gj, provine de la *Frasin* + suf. *-ior*, prin pierderea consoanei „ń” – cf. top. *Frăsinioru* (DTRO 3). Toponimul se află într-o paradigmă derivativă mai amplă: *Frăsinelu*, *Frăsinîș*, *Frăsinoaia*, *Frăsinetu*. Toponimul este la forma articulată enclitic.

Galoána, insulă pe Dunăre, denumire găsită numai în surse geografice (**1872**, **1898**) sub forma *Galona*, s-ar putea să aibă la bază np. *Gal* < bg. *Galo* (DNFR) + suf. *-onu/-oană* (v. Pascu, *Sufixe*, 109–118) + art *a*, în acord cu substantivul denotat.

Gánța, fost sat în Vl, atestat numai geografic (**1835**, **1898**), care prin transfer toponimic a dat și numele unui pârâu, al unei păduri și al unui izlaz, provine din np. *Ganțu* cf. np. gr. *Gantzos* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gărdu, loc în c. Gastavățu – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat într-un document din **1629**, provine din np. *Gardu* < gr. *Gardu* din *Garduni(s)* (DNFR), cu *a > ă*.

Gálciu, pârâu c. Câlnic – Gj, are ca rădăcină np. *Gâlcă* – cf. satul *Gâlcești*, tot în Gj. La această rădăcină s-a adăugat suf. *-iu*, formând np. *Gálciu* (v. și DOR LXII).

Gârmánu, loc în c. Bâcleș – Mh, poate proveni de la np. *Gârmanu*, având la bază np. *Gárnă* cf. bg. *Gărno* (DNFR).

Gârnícélu, înălțime în c. Gorăscu – Gj, poate fi asociat cu top. *Gârnícet*, frecvent în zonă, având sufixe diferite: *-el* și *-et*. Toponimul are la bază substantivul *gârniță*, *gârneț* „specie de stejar” (MDA), probabil, de origine slavă – cf. sb. *gránitca* (Iordan *Toponimia* 427).

Gárnova, munte în Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat cartografic în **1853**, provine din np. *Gárnă* – cf. bg. *Gărno* (DNFR) + suf. *-ov* + suf. top. *-a*.

Gárnovu, sat în Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat administrativ la **1840**, provine din np. *Gárnovu*, având la bază np. *Gárnă* (v. *supra*) + suf. *-ov*. Toponimul este articulat enclitic la forma de masculin.

Gátu, pădure și poiană în c. Stănești – Gj, provine din np. *Gátu* (DNFR) sau din *gât* + art. *-u(l)* „formă de teren ce seamănă cu partea corpului numită astfel”.

Gemenița, vâlcea în c. Crețeni – Vl, provine din top. *Gemeni* (existent în Mh, posibil și în Vl) + suf. *-iță*, la formă articulată.

Genárie (Ghenárie), pisc în Vl, provine din np. *Genarie*, *Ghenarie* < gr. *Evghenis* „nobil” (DNFR, DOR 54).

Géna lui Maníca, pisc în Vl, s-ar putea să provină din np. *Gena* < gr. *Evghenia* (DOR 54) + np. *Manica* (în genitiv cu articol proclitic), din *Manu* < *Emanoil*, ebraică (DOR 100), la care s-a adăugat suf. *-ica*. Este un nume de femeie, sub formă analitică, ce cuprinde și numele soțului sau al tatălui.

Geormáne, sat c. Bratovoiești – Dj, s-a mai numit și **Geormánu**. Sub forma *Geormane* este atestat de la **1516**, iar sub forma *Geormanu* – de la **1589**. De la acestea, cu ajutorul determinantilor, s-au format și alte nume de sate: **Geormánele de Jos**, **Geormánele de Sus**, **Geormánele-Moșteni**, **Geormánele-Popéni** și **Geormánu de Jos**, **Geormánu de Sus**, precum și alte toponime.

Iorgu Iordan citează printre toponimele – nume etnice, provenind de la „german”: *Germanu*, *Ghermane* și foarte probabil *Geormanele*, toponimul în discuție (Iordan *Toponimia*, 278).

Géru Mare, un loc în Târgu Cărbunești – Gj, are la bază un toponim, *Geru*, neînregistrat, la care s-a adăugat un determinant adjectival. *Geru* provine dintr-un nume de persoană - cf. ger. *Gerota* sau/și bg. *Džero* (DNFR).

Ghergoláșa, Ghirgoláșa, deal și izlaz în c. Dănești – Gj, s-ar putea să aibă la bază „golaș” + suf. top. *-a*, cu semnificația „loc fără vegetație”. Există în Gj și în Mh mai multe locuri cu numele *Golașu*, *Golașa*. Acest cuvânt s-a contaminat cu un nume de persoană, posibil, *Gherghe* < bg. *Gergi* (DNFR).

Ghielăláu, izvor c. Costești – Vl, este o variantă fonetică a lui **Ghelăláu** (înregistrat în DTRO 3), ce provine dintr-un nume de persoană, format cu suf. *-áu*, de la *Ghele* < *Evanghel*, în gr. având sensul de „bine vestitor” (DOR, 53, 64).

Ghiéna Lipniței este un loc în Mh, neînregistrat în anchetă, dar atestat într-un document de la **1635**. Toponimul s-ar putea să provină din *gheenă* „iad” (MDA), cu sensul figurat de „hău”, cu închiderea e > i. Al doilea termen al sintagmei, *Lipnița* (în genitiv), desemnează un loc în Mh, cunoscut, de asemenea, numai din documente: **1558**, **1593** (v. DTRO 4).

Glavacióc, pădure c. Valea Stanciului – Dj și, sub forma *Glavaciocu*, locuință izolată – Dj, atestată numai dintr-o sursă geografică din **1872**, provine din np. *Glavă* < *glavă* „căpățână de animal” (DNFR) + np. *Cioc* „plisc” (DNFR) sau *cioc* „formă de teren”.

Glămána este un pârâu în c. Fârtățești – Vl, iar **Glămánu**, un deal în c. Șirineasa – Vl, atestat de la **1857** într-o copie a unui document. Iorgu Iordan înregistrează un np. *Glămoiu* < *glam* „bucată mare de ceva”, „pământ lutos” + suf. *-oi* (DNFR). *Glămanu* este un nume de persoană cu suf. *-an*, format probabil de la aceeași temă, iar *Glămana* provine din numele de persoană de mai sus, la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Glăván, **Glăvánu** sunt mai multe nume de locuri din Oltenia, desemnând dealuri, păduri și văi. Ele provin de la np. *Glăvan* < *glavă* (v. *supra*) și/sau np. *Glavă* + suf. augmentativ *-an* (DNFR).

Glăvile desemnează un sat din Vl, care a dat și numele comunei; sub forma *Glăvi* este atestat de la **1626**. Toponimul **Glăvoáce**, neînregistrat în anchetă, dar care apare într-un document din **1627**, este un loc în c. Costești – Vl. **Glăvóciu**, pârâu în Vl, are de asemenea o atestare veche, de la **1556**. Aceste toponime sunt plurale sau derivate ce au la bază np. *Glavă* (v. *supra*).

Glónța, poieniță în c. Alimpești – Gj, și **Glónțane**, stânci în c. Padeș – Gj, le vom discuta împreună. *Glónțan* are înțelesul de „loc cu bulgări mari; parte de drum neumblată” (MDA). Toponimul *Glónțane* are forma de plural nearticulat. *Glónța* poate fi o formă cu pierderea finalului *-an*, resimțit ca un sufix, un gen de derivare regresivă.

Goága, fântână în c. Brănești – Gj, provine din np. *Goagă* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goála, loc c. Stejărești – Vl, are ca etimon adj. *gol* „fără vegetație” + suf. top. *-a*.

Goánga, loc. c. Gârla Mare – Mh, provine din np. *Goangă* „insectă (în general), insectă mică” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goánța, sat c. Vânători – Mh, atestat într-un document de la **1846**, provine de la np. *Goanță* „bob de fasole verde”, „pietricică rotundă de cremene” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goárgănu, deal c. Slătioara – Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat geografic la **1898**, s-ar putea să aibă la bază cuvântul *gorgan*, cu închiderea a > ă, diftongarea o > oa și deplasarea accentului. Poate proveni și din np. *Gorganu* < np. *Gorgan* (DNFR), cu aceleași modificări fonetice.

Goáța, munte în c. Voineasa – Vl, provine din *goață* „(reg.) cartof” (MDA), prin analogie „o anumită formă de relief” + suf. top. *-a*. Alte toponime cu determinanți sunt **Goáța Mare** și **Goáța Mică**, munți și pâraie în aceeași zonă. **Goáțele**, plural toponimic, este un pârâu format din pâraiele *Goáța Mare* și *Goáța Mică*.

Godínelu, fost sat în c. Amărăștii de Sus – Dj, atestat de la **1828**, este un diminutiv de la np. *Godină*, atestat la **1502**, care stă și la baza top. *Godinești*, sat – Gj, atestat de la **1483**. Tema este sl. *gode* „careva” (DOR 285).

Gogéțu, fost sat în c. Stănești – Vl, care apare numai în surse administrative (**1950**, **1956**), provine din np. *Gogea* < *goge* „fîiță închipuită cu care se sperie copiii” (DNFR) + suf. *-eț* + art. *-u(l)*.

Gógi, parte de sat în c. Stângăceaua – Mh, și **Gógii**, parte de sat în c. Orlești – Vl, provin de la n. grup *gogi(i)*, care are la bază np. *Gogea*, explicat mai sus.

Gogoáșa, deal în c. Cernătești – Dj, provine din *gogoășă* „(reg.) cocoașă” (MDA), prin analogie „formă de relief” + suf. top. *-a*. Există și np. *Gogoășă* (DNFR).

Gogóeva, deal – Mh, cu două ocurențe, în c. Balta și în c. Ilovița, provine din np. *Gogo* (bg. gr.) + suf. sl. *-ev* „folosit de dieci în documentele slavone pentru a forma patronimice” (DOR LIX) + suf. top. *-a*.

Gogorítele, loc în c. Orlea – Ot, provine din np. *Gogoriță*, cuvântul ce stă la bază având sensul de „sperietoare pentru copii” (DNFR). Toponimul este la forma de plural articulat.

Gogoși, cu două ocurențe, fost sat în c. Gogoșu – Dj (1543) și fost sat în c. Gogoșu – Mh (1630) provin de la n. grup *gogosi(i)*, formă ce se regăsește în atestări, având la bază np. *Gogoșu* (v. mai jos).

Gogoșoáia, deal – Mh, provine de la top. *Gogoși/Gogoșu* + suf. *-oaie* sau de la np. *Gogoșu* + suf. *-oaie* + suf. top. *-a*.

Gogóșu, sat și comună – Dj, sat și comună – Mh, alte nume pentru satele *Gogoși* (v. *supra*), provine din np. *Gogoșu*, formă de masculin refăcută din n. grup *gogosi(i)*, numele de persoană fiind înregistrat numai la forma feminină *Gogoășă* (DNFR).

Goiána Iáncului, loc în c. Vlădaia – Mh, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar din 1622, poate fi o grafie sau o lectură greșită pentru **Poiána Iáncului**, toponim atestat la 1612 și 1622 (v. DTRO 5).

Goíșu, fost sat – Mh, atestat doar cartografic în 1722, poate fi un nume de grup cu sufixul colectiv *-iș*, care se atașează și la numele de persoană (v. DOR LXII), tema fiind np. *Goia*, hipocoristic de la Gheorghe (v. DOR 285 și DNFR). Toponimul este articulat enclitic.

Gólcui, cu două ocurențe: vale în c. Călnic – Gj și pârâu în c. Peștișani – Gj, s-ar putea să provină din np. *Gole* (v. mai jos) + suf. *-ciu* (v. Pascu *Sufixe* 375, DOR LVII).

Góle, insulă pe Dunăre – Dj, neînregistrată în anchetă, dar atestată geografic la 1872, provine din np. *Gole* cf. bg. *Gole* (DNFR).

Gólea, lac în Dj, care apare numai cartografic la 1864, vale în c. Cârlogani – Ot și deal în c. Livezi – Vl, provine din np. *Golea* < *gol* și/sau *Golu* (DNFR) + suf. *-ea*; v. și Iordan *Toponimia* 110.

Golineása, sat – Mh și vale în c. Dumbrava – Mh, neînregistrate în anchetă, dar atestate geografic la 1898, ar putea avea la bază cuvântul *golean* „poiană” (MDA) sau np. *Golean* + suf. *-easă* + suf. top. *-a*, cu modificări fonetice: ea > e; e > i.

Golinéțu, loc c. Drăghicești or. Caracal – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la 1620, are aceeași rădăcină ca toponimul de mai sus, la care s-a adăugat sufixul *-eț* și articolul enclitic acordat cu substantivul denotat.

Golívârf, deal c. Calopăr – Dj, este compus din *gol* „fără vegetație” + *vârf*.

Gologorós, bulboană în c. Cireșu – Mh, poate fi o pronunție locală pentru *Bolboros*, un derivat regresiv de la *bolborosi*.

Golován, deal c. Punghina – Mh, ar putea prezenta același fenomen fonetic ca mai sus: *bolovan* > *golovan*.

Gólu, cu cinci ocurențe, insulă și măgură pe raza or. Calafat – Dj, cunoscute doar din atestări geografice (1872, 1898), munte c. Peștișani – Gj, cunoscut doar dintr-un document din 1795, apoi deal în c. Florești – Mh, plai în c. Oprișor – Mh (1898) și munte în c. Voineasa – Vl, are la bază adj. *gol* „fără vegetație” + art. *-u(l)*, care îl substantivizează.

Golumbéiu, fost sat și moșie în c. Căpreni – Dj (1898), provine din top. *Golumbu* (Iordan *Toponimia* 453) + suf. *-ei* + art. *-u(l)*.

Golumbélu, sat și pârâu c. Fărcaș – Dj, provine de la numele de sat *Golumbu*, tot în c. Fărcaș – Dj (v. mai jos), + suf. *-el* + art. *u(l)*, fiind un diminutiv toponimic. Același toponim desemnează și o vâlcea c. Ghioroiu – Vl. Acesta provine probabil din np. *Golumbelu* < *Golumbu* (v. mai jos) + suf. *-el* + art. *-u(l)*.

Golúmbu, sat atestat la 1601 c. Fărcaș – Dj, care a dat și numele unui deal, al unei văi, al unei păduri și al unei moșii în aceeași comună, provine din np. *Golumbu* < *golumb* „porumbel” (DNFR).

Gomóiu, ogaș c. Prunișor – Mh, are la bază np. *Gomoiu* (DNFR).

Gorána, pădure și deal în c. Alimpești – Gj, pădure și deal în c. Mateiești – Vl, s-ar putea înscrie în seria toponimelor care provin de la sl. *gora* „munte”: „*Goranul, Goran, Gorănești, Gorea* [...], *Gornea, Gornița, Gorul*” (Iordan *Toponimia* 37). Nu este exclus ca toponimul să provină de la *goran*, variantă a lui *gorun*, sau de la np. *Goran*, variantă a lui *Gorun* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gorbélu, munte – Gj, neînregistrat în anchetă, ci doar într-o sursă geografică din 1872, s-ar putea să fie o formă greșită a top. **Corbélu**, munte – Gj (v. DTRO 2).

Gordánița, fost sat – Mh, înregistrat numai administrativ (1840), provine din np. *Gordan* (DNFR) + suf. *-iță* + suf. top. *-a*.

Gordiánu, pârâu – Mh, înregistrat doar într-o sursă geografică din 1872, provine din np. *Gordianu* (DNFR).

Gorgănăș (Gorgănași), fost sat, acum cartier or. Balș – Ot, provine din n. grup *gorgănași(i)* < np. *Gorgan* (DNFR) + suf. *-aș*.

Gorgăneása, pârâu c. Mădulari – Vl, are la bază top. *Gorgan* (deal) + suf. *-easă* + suf. top. *-a*.

Gorgăñile, munte c. Malaia – Vl, este un plural regional, la forma articulată, de la *gorgan*.

Górgota, vale c. Stejari – Gj și deal c. Prundeni – Vl, s-ar putea să provină din np. *Gorgotă* < np. *Gorga* (DNFR) + suf. *-otă* + suf. top. *-a*; cf. **Gorgotești**, sat – Vl.

Góru, pădure c. Jiana – Mh, s-ar putea să provină de la np. *Goru* cf. *Gora* (DNFR).

Gorúia, fost sat lângă s.c. Negomir – Gj, atestat documentar de la **1483**, s-ar putea să provină de la un np. *Goruia*, având la bază np. *Goru* (v. *supra*).

Goruneása (Goroneása), pădure și pârâu lângă or. Târgu Cărbunești – Gj, pădure și vale c. Zătreni – VI, este un derivat de la *Gorunu*, toponim frecvent în Oltenia, în particular în cele două județe, inclusiv nume de sate ce provin de la np. *Gorunu* (DNFR). **Goruneasa** este format din top. *Gorunu* + suf. *-easa*, care a căpătat valoare locativă (*-easă* + suf. top. *-a*). E posibil să provină și din *gorun* + suf. *-easă*, mai ales că toponimul denumește și păduri. La sfârșit are suf. top. *-a*.

Góspodu, vâlcea c. Crușeț – Gj, poate avea la bază *gospodă* „zgomot” (MDA) sau *gospod* de la np. *Gospodar* (DNFR). Toponimul are articolul enclitic masculin.

Gostavățu, sat – Ot, atestat de la **1569**, care a dat și numele comunei, al plasei și al unei moșii, provine din *gost* „musafir”, de origine sârbă (MDA) + suf. compus sl. *-ovici* > *-ovăț*.

Grádea, loc c. Amărăștii de Sus – Dj, provine din np. *Gradea* < *grade* „lemn de clădit”, „lucru de nimic” (DNFR). Cuvântul este din srb. (MDA). Rădăcina poate proveni și din sl. *grad* „mândru” (v. DOR 287).

Gradoáia, matcă în c. Florești – Mh, provine din np. *Gradea* (v. *supra*) + suf. *-oia*, prin schimbare de sufix.

Gráfu, loc c. Oboga – Ot, provine din np. *Grafu* < gr. *Grafos* (DNFR).

Gránde, pășune c. Husnicioara – Mh, provine din np. *Granda* cf. gr. *Grando(s)* (v. DNFR sub *Grande* și DOR 287).

Gráurele, fost sat și fostă moșie în c. Cernătești – Dj (surse administrative și geografice), satul numindu-se și **Gráuri**, provine din np. *Graure* < *graure*, variantă a lui *graur* (DNFR). Toponimul este la plural articulat.

Grăjdána, deal, ogaș și vale în c. Aninoasa – Gj și un loc în c. Robănești – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1662**, provine din np. *Grăjdan* < *grajd* + suf. *-an* (DNFR), la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Gripcea, munte, pădure și pășune c. Tismana – Gj, are la bază np. *Gripcea* < np. *Gripcă* < *gripcă* „instrument cu tăiș în strungărie” (DNFR) + suf. *-ea*.

Grișóru, munte în Gj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1768**, este un diminutiv toponimic de la numele muntelui *Gripcea* (v. *supra*).

Groșáriu, loc lângă or. Călimănești – VI, poate proveni din np. *Groșar* < *gros* (DOR 289) + suf. *-ar*, *-ariu*. În MDA este înregistrat *groșar* (învechit și popular) cu sensul de „temnicer”. Iorgu Iordan în DNFR înregistrează np. *Grosar(i)u* < *grosar*, variantă absentă în dicționare, deși e cea originară, a lui *groșar* „temnicer”, păzitor al celor închiși la gros (= temniță, arest).

Groșérea are mai multe ocurențe în Gj: sat c. Aninoasa, care a dat și numele comunei, al unui pârâu și al unui deal; poiană în c. Crușeț și loc în c. Runcu. Prima formă a toponimului ca nume de sat este *Groșari*, care alternează de-a lungul timpului, în diferite documente, cu *Groșerea*. Forma din urmă provine din prima,

un nume de grup de la np. *Groșar* (v. *supra*). Formele din atestările documentare indică evoluția toponimului: *Groșari* 1594, *Groșarea*, prin adăugarea suf. *-ea*, 1594, *Groșere* 1619, *Groșerea* 1708.

Groșețu, cu zece ocurențe în Dj, Gj, Mh, Vl, desemnând păduri (Dj, Gj), munte (Vl), pisc (Gj), vale (Mh), baltă și poiană (Dj), este probabil un derivat cu suf. *-eț* de la top. *Groși*, cu 11 ocurențe în Dj, Gj, Mh, Ot și Vl, printre care și nume de sate, care provin din n. grup *groși(i)* < np. *Grosu* < *gros* (DNFR). Toponimele apar numai la forma articulată enclitic.

Grozásca, vale s.c. Grozești – Mh, provine de la numele satului, prin schimbarea sufixului *-escul/-ești* cu *-ească*, la care se adaugă suf. top. *-a*. La baza toponimicului este np. *Groza* cf. bg. *Groza* (DNFR).

Grúba, deal, pădure și vale c. Ilovăț – Mh, provine din np. *Gruba* < *grubă*, variantă a lui *hrubă* „pivniță”, „bordei” (v. DNFR sub *Grubnicu*).

Grúha, fost sat lângă s.c. Vulpeni – Ot, atestat de la 1636, care a dat și numele unei siliști (1661) și al unei moșii (<1735>, 1749) provine de la np. *Gruhă* < *gruhă*, variantă a lui *gruie* (*grui*) „cocor” (v. DNFR sub *Gruhăi*) + suf. top. *-a*.

Gruíaru, fost sat c. Hurezani – Gj, același cu *Hurezani de Sus*, atestat de la 1814, provine din np. *Gruiaru*, având la bază np. *Gruia* < *grui* „cocor” + suf. *-ar* + art. *-u(l)*.

Gruíată, deal c. Argetoaia – Dj și loc c. Peștișani – Gj (1795), este o variantă a numelui de persoană *Gruíță* < *gruieț*, diminutiv al lui *grui* „colină” sau *grui* „cocor” (DNFR).

Gruíeru, deal c. Hurezani – Gj, este o variantă a top. *Gruiaru* (v. *supra*), sat din aceeași comună, care a dat și numele dealului.

Gúgu, cu trei ocurențe: fântână c. Bratovoiești – Dj, deal c. Runcu – Gj și movilă c. Tismana – Gj, provine de la np. *Gúgu* (Pașca *Nume* 250); cf. *Gugui* < bg. *Gugo* (DNFR).

Gugúcea, livadă c. Bumbesti-Pițic – Gj, are la bază un np. *Gugucea* < *Gugu* (v. *supra*) + suf. antroponimic *-cea*, de origine slavă (DOR LVII).

Guguiánca, sat c. Ionești – Vl, care a dat și numele unui pârâu, al unui deal și al unei păduri de pe teritoriul satului, provine din np. *Guguianca* < *Gugui* (DNFR) + suf. *-anca* (v. DOR XXXIV).

Guguióva, poiană s. Cerna c. Vaideeni – Vl, are la bază np. *Gugui* < bg. *Gugo* (DNFR) + suf. *-ov* (a lui *Gugui*) + suf. top. *-a* (în acord cu obiectul denotat).

Gugúiu, deal, pădure și locuință izolată s. Fratoștița or. Filiași – Dj, ultima înregistrată numai într-o sursă geografică din 1872, provine din np. *Gugui* (DNFR) + art. *-u(l)*.

Gugulía, deal c. Dănciulești – Gj, provine din np. *Gugulea* < *gugulea* „epitet de dezmiardare pentru copii” (DNFR), „copil drăguț” (MDA); cf. și *Gugulesti*, *Gugulești(i)*, cătune în Gj.

Gúia, pășune c. Grădiștea – Vl, ar putea proveni din np. *Gui* < bg *Gujo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gulia (în DTRO accentuat **Gúlia**), loc și pădure c. Amărăștii de Sus – Dj și loc în c. Albeni – Gj, provine din np. *Gulie* < *gulie* „legumă” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gulioáia, pădure și loc c. Bălănești – Gj, poate proveni din top. *Gulia* + suf. *-oaie* + suf. top. *-a* (derivat toponimic) sau din np. *Gulioaia*.

Gulúși, coastă de deal c. Alimpești – Gj, poate proveni dintr-un n. grup *guluși(i)* < np. *Guluș* < bg. *Gulo* + suf. *-uș* (DNFR).

Gúmiștea, deal c. Godeanu – Mh și izlaz c. Bâlvănești – Mh, provine din np. *Guma* < bg. *Gumov* (DNFR) + suf. *-iște* (cu valoare locativă) + suf. top. *-a*.

Gurbăneasa, pârâu c. Coțofenii de Dos – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar încă de la 1614, provine din np. *Gurban*, variantă a lui *curban* „sacrificiu”, „ospăț”, „animal sacrificat” și/sau bg. *Gurban* (DNFR) + suf. *-easa* (cu valoare locativă: *-easă* + suf. top. *-a*).

Gurbenescu, deal c. Godinești – Gj, provine din np. *Gurbenescu* < np. *Gurban* (v. *supra*).

Gurgeasca, loc în c. Bala – Mh, are la bază np. *Gurgu* < bg. *Gurgo* (DNFR) + suf. *-easca* (cu valoare locativă: *-ească* + suf. top. *-a*).

Guriloáia, loc c. Vaideeni – Vl, provine din np. *Gurilă* < *gură* cu suf. *-ilă* (DNFR) + suf. *-oaia* (cu valoare locativă: *-oaie* + suf. top. *-a*).

Gurișoára, sat și pădure c. Mihăiești – Vl, s-ar putea să fie un diminutiv al lui *gură*, entopic, dacă ținem seama de numeroasele toponime *Gura Văii*, sate, și *Gura Văii* ~, locuri, situate în Vl.

Gușáta, cu trei ocurențe: loc c. Coțofenii din Dos – Dj, cătun c. Dobrun – Ot și vale c. Ghioroiu – Vl, poate proveni din *gușat*, prin substantivizare. La bază este o analogie privind forma obiectului desemnat. Denumirea cătunului poate proveni și din np. *Gușatu* + suf. top. *-a*.

Gușitoánea, coastă de deal c. Hinova – Mh, are la bază rădăcina *gușat* sau np. *Gușatu*, la care s-a adăugat mai vechiul sufix, păstrat dialectal, *-ońu*, *-oańă*, *-oańe*, devenit *-oiu*, *-oaie*, cu valoare moțională; cf. *Drăcoane* „drăcoaică” < *drac* (v. Pascu *Sufixe* 111–121). La diversele funcții pe care le are sufixul o putem adăuga și pe aceea locativă.

Gușoáia, pădure c. Livezi – Vl, este un alt derivat de la *gușă* sau np. *Gușă* cu suf. *-oaia* (*-oaie* + suf. top. *-a*).

Gușoiánca (Gușuiánca), sat c. Gușoieni – Vl, provine probabil de la numele comunei, *Gușoieni*, prin schimbarea sufixului.

Gútu, sat c. Prunișor – Mh, are la bază np. *Gutu* < bg. *Guto* și/sau *gut* „porumbel” (DNFR).

Gutuíța, loc c. Melinești – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat la 1862, este un diminutiv de la *gutui* „pom fructifer” (care a dat multe nume de locuri) + suf. top. *-a*.

Gutúiu, loc c. Berlești – Gj, deal și potecă c. Pistrița or. Baia de Aramă – Mh, coastă de deal și fânețe c. Măldărești – Vl, loc c. Vaideeni – Vl, este forma articulată a lui *gutui* (v. *supra*). Poate proveni și de la np. *Gutuui*.

Haimanále, fost sat în plasa Ocolu de Sus – Mh, atestat la **1815** și **1947**, este probabil un plural toponimic de la *Haimana*, ogaș, pădure și loc în c. Târna – Mh, având la bază np. *Haimana*.

Háita, pârâu c. Jupânești – Gj și pădure c. Făurești – Vl, are la bază np. *Haită* „ceată de vânători” (DNFR), la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Halagiu, fostă moșie în c. Giuvărăști – Ot, provine probabil de la np. *Halagian*, prin schimbarea sufixului arm. *-ian* cu *-iu*. Tema este tc. *alagî* „călău” (DNFR).

Halalái, parte de sat s. Milești c. Șimnicu de Sus – Dj, provine din n. grup *halalái(i)* < np. *Halaláu* < *hălăláu*, variantă a lui *hălălói* „greoi, leneș, trândav” (DNFR).

Halmáci, loc lângă or. Brezoi – Vl, este o variantă a np. *Halmagi* (DNFR). Pentru mai multe informații, v. mai jos.

Halmagiu (Hălmagiu), dâlmă, pădure și pârâu c. Stănești – Gj, provine de la np. *Halmagiu*, derivat cu sufixul patronimic de origine greacă *-iu* (DOR LXII) de la n. top. magh. *Halmagy* < *halmag* „secară” (DNFR).

Hamáru, parte de sat și deal s. Sohodol c. Tismana – Gj, este probabil o variantă a top. *Amaru*, atestat ca nume de sat în Gj încă de la **1430**, având o bază antroponimică, np. *Amaru*.

Hánca, parte de sat și pârâu s.c. Scoarța – Gj, provine din np. *Hanca* < bg. *Hanka* (DNFR).

Hándra, loc lângă or. Băile Olănești – Vl, provine din np. *Handra* < *handră* „zdreanță”, „un fel de iarbă ce crește prin grâu”; cf. și gr. *Handras* (DNFR).

Hándre, fânețe s.c. Alunu – Vl, este probabil forma de plural de la *handră* „un fel de iarbă” (v. *supra*).

Hándrele, locuri în c. Alimpești – Gj și în c. Costești – Vl, este forma de plural articulată de la *handră* (v. *supra*).

Háneșu, munte și pârâu c. Voineasa – Vl, provine din np. *Haneș* < *Johannes*; cf. Haneș Begner, judele Brașovului, care era sas (deci Johannes), menționat de Coresi (DNFR).

Hanína, loc s. Milostea c. Slătioara – Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la **1735** și **1783**, s-ar putea să provină de la np. *Hani* < gr. *Hani(s)* (DNFR) + suf. de origine latină *-ina* (v. DOR LXI).

Hapșoáre, loc s. Dobrița c. Runcu – Gj, este o variantă a top. *Apșoare(le)*, pârâu, munte și pădure tot în s. Dobrița c. Runcu – Gj (v. DTRO 1).

Harabói (Arabói), parte de sat s. Curteana or. Târgu Cărbunefști, provine din n. grup *haraboi(i)* < np. *Arabu*, etnic (DNFR) + suf. *-oi*, cu „h” aspirat la inițială.

Haráci, loc s. Bolbocești c. Albeni – Gj, este pluralul cuvântului *harac* (*arac*) „par folosit la ridicarea viței de vie” (MDA).

Hârca, pârâu c. Roșiile – Vl, provine din np. *Harca* < bg. *Arca*; cf. și gr. *Harkas* (DNFR).

Hârte, teren arabil c. Malu Mare – Dj, s-ar putea să provină din np. *Hartea* < gr. (*H*)*arta(s)* (DNFR).

Ház, loc s.c. Alunu – Vl, are la bază np. *Hazu* < tc. *az* „mic, mărunțel” (DNFR).

Habúzele, izlaz și livezi c. Stoienești – Vl, este forma de plural articulat a cuvântului *habuz* „(reg.) scobitură în pământ din care se scoate nisip” (MDA).

Hălălău, fost sat c. Goiești – Dj, atestat administrativ la **1865** și geografic la **1872**, provine din np. *Hălălău* < *hălălău*, variantă a lui *hălăloiu* „greoi, leneș, trântor” (DNFR).

Hălăngi, loc s.c. Licurici – Gj, este o formă de plural, probabil populară, a lui *halângă* „tufiș mărunț”, „vie cu vițe mari” (MDA).

Hanțuș, loc s. Zorilești c. Prigoria – Gj, provine din np. *Hanță* < *hanță* „haină de purtare, de lepădat” (DNFR) sau din np. *Hanțu* < *hanț* 1. „stârv, hoit” 2. „vită slabă”; cf. și gr. *Antzos*, *Antzu*, germ. *Hanz*, pol. *Hantz* (DNFR) + suf. *-uș* (v. DOR LXVI).

Hărățău, deal c. Bujoreni – Vl, este un derivat cu suf. *-ău* de la np. *Hărățu* < *hărăț*, variantă a lui *erete* „diverse specii de uliu” (DNFR).

Hățăgán, loc și luncă lângă or. Târgu Cărbunești – Gj, este o variantă a np. *Haț(i)egan(u)* < n. top. *Hațeg* (Ardeal), cu suf. *-an(u)* (DNFR).

Hăldán, fost sat c. Greci – Mh, care apare la început sub formele *Hăldanu*, **1872**, **1894**, și *Hăldana*, **1898**, are la bază np. *Hăldan* < *hăldan*, variantă a lui *hăldan* 1. „fire de cânepă semănată în popușoaie”, 2. „cămașă de cânepă pentru ciobani” (DNFR sub *Hildan*). În MDA la *hăldan* se trimite la *aldan* „cânepă de toamnă care produce sămânță”.

Hânsu cel Mare, loc c. Turceni – Gj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la **1816**, are ca centru al grupului nominal un top. *Hânsu* ce provine din np. *Hânsu* < *hânsă* „tufiș” (v. DNFR sub *Hânsa*).

Hânsu Mare, loc în c. Tismana – Gj, găsit de asemenea numai într-un document din **1752**, provine din top. *Hânsu* (v. *supra*) + determ. adj.

Hârca, măgură în c. Dioști – Gj, provine din np. *Hârcă* < *hârcă* 1. „craniu” 2. „femeie bătrână” (DNFR).

Hârléte, cu trei ocurențe: vale și vie s. Ștefănești or. Târgu Cărbunești – Gj, deal c. Berlești – Gj, ponor și pădure c. Păușești – Vl, poate fi un derivat cu suf.

-ete (v. DOR LIX) de la np. *Hârlea* < *hârlă* „scroafă” (DNFR și DOR 295) sau direct de la *hârlă*.

Hârléțu, pârâu c. Mihăiești – Vl, provine probabil de la np. *Hârlețu* < *hârleț*; cf. *Hârlețești*, cătun în Vl.

Hârnea, fost sat în c. Albeni – Gj, actualmente cătun s. Bolbocești c. Albeni, care a dat și numele unui pârâu și al unui deal în aceeași comună, provine de la np. *Hârnea* < scr. *Hrnja* (Mikl, p. 111) (DNFR).

Hârnea de la Deal și **Hârnea de la Vale**, pârâu și loc în c. Albeni – Gj, sunt formate din top. *Hârnea* (v. *supra*) + determ.

Hârneci, loc s. Pârâu de Vale c. Godinești – Gj, provine din np. *Hârneci* < np. *Hârnea* (v. *supra*) + suf. diminutival *-eci* (v. DOR LVIII).

Hârseni, fost sat lângă c. Mihăiești – Vl, atestat de la **1635**, și moșie, care a căpătat denumirea de la sat, atestată din **1706**, este un nume de grup de la np. *Hârseanu*, la forma de plural corespunzătoare: *Hârseani*, atestată în **1674**, care a evoluat spre *Hârseni*. La bază are np. *Hârsu* (v. mai jos).

Hârsova este denumirea unui fost sat c. Bistreț – Dj, atestat în documente de la <**1400–1418**>, **1424**, sub forma *Hrăsova*, a unui loc în c. Robănești – Dj și a unei văi în aceeași comună, neînregistrată în anchetă, dar atestată din **1662**. În *Toponimia românească*, Iorgu Iordan analizează etimologia toponimului *Hârsova* din Moldova (Hârlău și Vaslui). Autorul trimite pentru comparație la sl. *kruša*, *kruška* „păr” (pomul) și top. bg. *Krušovo*, sb. *kruševo*, *Kruščitsa*, ucr. *Hrušov*. Iordan prezintă și etimologia lui *Hârsova* (Hârlău) discutată în detaliu de V. Bogrea în „Analele Dobrogei” II, p. 36–37 și „Întâiul Congres al filologilor români”, București, 1926, p. 63. V. Bogrea derivă acest toponim, indirect, din vechiul *Carsium*. Coincidența locală este desăvârșită, așa că semnificația numelui ar fi „pietroasa”, „stâncoasă”, cum probează, de altfel, și configurația solului. În sprijinul părerii sale, Bogrea invocă, între altele, apelativul *cârșe* „vârfuri stâncoase” (la românii din Serbia se întâlnește *cârșii stâncoase*), istorom. *cârșii*, *idem*, toate având aceeași temă. Cuvintele citate de Bogrea au la bază sl. *kr(u)š* „stâncă (abruptă), piatră” (v. SEW, p. 630, s.v. *krucha*; cf. și p. 628 s.v. *kruchu*). Din cele spuse de P. Skok, în „Zeisch. f. rom. Phil.”, LIV, p. 460–461, rezultă că am putea identifica pe *Carsium* cu it. *Carso*, care a dat naștere germ. *karst*, sl. *krās* (regiunea binecunoscută pentru fenomenul geologic al „karstului”) și ar avea origine ilirică, cu sensul „teren uscat, pietros”, fiind astfel înrudit cu germ. *karsch*, sl. *korsta* > *krasta*, lat. *carro*, poate și cu galicul *garriga* „stepă, buruieniș, pădure de stejari roșii”. Iordan îl citează și pe M. Vasmer cu *Untersuchungen über die ältesten Wohnsitze der Slaven*, Leipzig, 1923, p. 41, unde înregistrează n. pers. *Karseis*, pe care-l explică din oset. *karz* „aspru, sever”, trimițând totodată la trac. *Karsis*. Iorgu Iordan trage concluzia că *Hârsova* din regiunea Constanța continuă, indirect și, cel puțin, formal, pe vechiul *Carsium*, dar modificat sub influența

sl. *kruš(k)a*, cu care seamăna din punct de vedere fonetic. În acest sens pledează și prezența sufixului slav *-ova*, necunoscut limbii noastre ca element formativ viu. Iordan îl citează într-o notă și pe E. Petrovici, *Balcanica*, VII, p. 467, care asociază toponimul românesc cu unul grecesc, tot de origine slavă, și afirmă, fără să arate pe ce se întemeiază, că forma „populară” este Hârsova cu *s*, nu cu *ș* (Iordan *Toponimia* 89–90). Pentru toponimele din Oltenia reținem, în mod special, explicația dată de Petrovici, deoarece ele apar în forma cu *s*: *Hârsova*.

Hârsovița, vale c. Robănești – Dj, cunoscută tot numai din documente (1661, 1662), provine din top. *Hârsova* (v. *supra*) + suf. dim. *-iță* + suf. top. *-a*.

Hârsu (Hârșu), cătun înglobat în or. Novaci și deal s. Bercești or. Novaci – Gj, provine din np. *Hârs(u)* < tc. *hârș* 1. „lăcomie” 2. „mânie, excitație”; cf. și scr. *Hrs* (Pașca, p. 253), bg. *Hârșju* (DNFR).

Hârșova, pârâu c. Licurici – Gj, v. *Hârsova* (*supra*).

Hârtiești, munte – Gj, provine din np. *Hârtiescu* < np. *Hârtie* < *hârtie*, cu sensul de „act, document, cerere, petiție”; cf. *Jalbă* < *jalbă* „cerere, plângere”. De luat în considerație și bg. *Hartiev* (DNFR).

Hârtoaie, fostă moșie în Vl (1898), provine din top. *Hârțu* (< np. *Hârțu*), tot în Vl, + suf. *-oaie*.

Hăță, pădure c. Orlești – Vl, este o variantă a np. *Hățu* < *hăț* (*hăț*) „parte a hamurilor” (DNFR).

Hérciu (Hârșiu, Hérșiu), deal, pârâu și pădure c. Balta – Mh, provine de la np. *Herciu*; cf. pentru temă, bg. *Hero*, de la care un derivat cu suf. *-čo* este nu numai posibil, ci și probabil (DNFR).

Hérmani, fost sat probabil lângă s. Petrești c. Bărbătești – Gj, atestat într-un document slavon de la 1557, poate fi o variantă a lui *Ghermani* < np. *Ghermanu*; cf. *Gherghel* > *Herghel* (DNFR).

Hieroaie, loc lângă or. Ocele Mari – Vl, cunoscut numai din documente (1754, 1785), poate avea la bază np. *Hierea* < *hiere*, variantă regională a lui *fiere* (DNFR) + suf. *-oaie*.

Hința, fost sat înglobat în or. Băile Govora – Vl, atestat de la 1488, moșie, deal și pârâu în aceeași zonă, poate proveni din np. *Hințu* < germ. *Hinz* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hireanu, pârâu c. Scoarța – Gj, provine din np. *Hireanu* < *hirean*, variantă a lui *Hrean* (DNFR).

Hirișescu, ogaș or. Țicleni – Gj, are aceeași temă cu *Hirișești*, sat în Gj, pe care N.A. Constantinescu îl explică din adj. *hireș* < *fire* + suf. *-eș* (DNFR); cf. însă magh. *hires* „renumit” (DOR 438). În MDA *hireș* are ca etimon magh. *hires* (și cf. *fiřeș*), cu sensurile „renumit, chipeș, fudul”.

Hiríza, pădure c. Săcele – Gj, provine din np. *Hiriza* < *hiriz*, variantă regională a lui *firiz* „fierăstrău de mână” + suf. *-(e)a* (DNFR). Fără „h” inițial există și top. *Iriza*, deal și vale c. Zătreni – Vl, de la np. *Iriz(e)a*, cu aceeași etimologie (v. DNFR sub *Firiz* și DOR 274); cf. și *Irizești*, parte de sat c. Hurezani – Gj.

Hobeána este denumirea unui deal, a unei poieni și a unei fânețe în c. Slătioara – Vl. La np. *Hoban*, Iorgu Iordan (DNFR) identifică o temă *hob(a)* care va fi existat ca nume topic. S-ar putea ca această temă să aibă legătură cu reg. *hobă* „om care bea mult fără a se îmbăta” (MDA). E posibil ca de la un np. *Hobă* sau de la np. *Hoba* cf. bg. *Hobo* (DNFR) să se fi format *Hobeana*, cu suf. *-ea* + suf. *-an* (pentru sufixe v. DOR LVII) + suf. top. *-a*.

Hobínu, vale c. Ploșor – Gj, are aceeași temă ca toponimul de mai sus, la care s-a adăugat suf. *-in* (v. DOR LXI) + art. enclitic masculin.

Hobița are patru ocurențe, cea mai veche denumire fiind un sat în c. Peștișani – Gj, care sub numele *Ohabița* este atestat de la **1518**. Forma *Hobița* apare în documente de la [**1583**], **1588**. Numele satului s-a transferat la o comună, la un schit și o pădure de pe teritoriul satului. Alte două ocurențe reprezintă un pârâu din c. Bălănești – Gj și un pârâu din c. Șovarna – Mh. Cu privire la etimologia acestui toponim, Iorgu Iordan îl citează pe C. Daicoviciu care consideră că *Hobița* este un diminutiv de la *Ohaba*; *Ohăbița* a devenit *Ohabița*, apoi *Hobița*, *o-* inițial fiind simțit ca numeral (Iordan *Toponimia* 329, nota 16). Toponimul *Ohaba* are la bază cuvântul *ohabă* „moșie ereditară inalienabilă, scutită de impozite și de prestație” (MDA) (v. și Iordan *Toponimia* 523).

Hodinău (**Hodănău**, **Hodánău**) are două ocurențe: pârâu pe teritoriul or. Târgu Cărbunești – Gj și un alt pârâu pe raza m. Târgu Jiu – Gj, atestat din **1779**. Denumirea are la bază fie cuvântul *odihnă*, în varianta populară *hodină* „popas”, „adăpost” (MDA) + suf. *-ău* (v. Pascu *Sufixe* 417-418), fie np. *Hodină* (v. DTRO s.v.) + suf. *-ău* (v. DOR LVI).

Hodoleánu, loc în c. Slivilești – Gj, are la bază un np. *Hodoleanu* < *odolean* „plantă erbacee (valeriană)” (MDA).

Hodoreásca, sat c. Călnic – Gj, atestat de la **1798**, are la bază un nume de persoană citat de N.A. Constantinescu sub *Hodor* 1. „odor” (DLR) 2. (reg. Olt.) „cadoul miresei”, „claie de fân” (expl. M. Păsculescu, *Poesii populare*) (DOR 296). La acest nume s-a adăugat suf. locativ *-easca* (< suf. *-ească* + suf. top. *-a*).

Hodoroába, vâlcea și fântână c. Lădești – Vl, provine din np. *Hodoroabă* < *hodoroabă* „obiect (de lemn) stricat” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hodorogioáia, pisc și teren arabil în c. Breznița Motru – Mh, provine din n. grup *hodorogi(i)* + suf. locativ *-oia* < suf. *-oai* + suf. top. *-a*. La baza numelui de grup stă np. *Hodorog* < *hodorog* 1. „persoană de constituție slabă, bătrân, moșneag ramolit” 2. „flecar, palavragiu” (DNFR).

Holdúnu, pârâu și pădure pe raza m. Târgu Jiu – Gj, provine din np. *Holdunu* < *holdă* „câmp lucrat; semănăturile de pe un astfel de câmp” (v. DNFR sub *Holdea*) + suf. *-un* (v. DOR LXVI) + art. enclitic *-u(l)*.

Hóman, câmp c. Aninoasa – Gj, provine din np. *Homan* < *homan*, variantă a lui *oman* „o plantă care se mai cheamă și iarbă-mare”; cf. și germ. *Homann* (DNFR).

Hómanu, vale c. Bâcleș – Mh, provine de la np. *Homanu* < *Homan* (v. *supra*) + art. enclitic *-u(l)*.

Homeág, loc c. Rogova – Mh, s-ar putea să provină din np. *Homea* (DNFR) + suf. *-ag* (v. DOR LX).

Homoráciu, fost sat în c. Tismana – Gj, atestat de la **1580**, și pârâu, atestat de la **1583**, este o denumire discutată de Iorgu Iordan în *Toponimia românească*. Referindu-se la top. *Humora*, Weigand (Bk A I, p. 84) îl derivă din ucr. *gom* = *hom* „zgomot”, traducându-l prin „zgomotoasa”, Bogrea (AIIN III, p. 704) – din magh. *hamar* „repede”, iar în Rev. cr. XIII, p. 155, din rus. *humora*, *hmórij* „vreme umedă, ceață și ploaie”. Autorul înclină spre a doua explicație „care satisface bine și partea pur formală a numelor românești” (Iordan *Toponimia* 60). La această temă s-a adăugat suf. antroponimie *-ciu*, de origine slavă (DOR LVII), ceea ce ar presupune un nume de persoană ca bază a toponimului în discuție.

Honcioáica, baltă în c. Brănești – Gj, provine de la același nume de persoană ca și *Honcești*, parte de sat c. Crasna – Gj, adică np. *Honcea* cf. bg. *Hončo* (DNFR), la care s-a adăugat sufixul locativ *-oaica* < suf. *-oaică* + suf. top. *-a*.

Hóra, loc s. Viișoara c. Teslui – Dj, provine probabil de la np. *Hora* < gr. *Hora(s)* (DNFR) și/sau de la *horă* + suf. top. *-a*.

Horăști, sat or. Motru – Gj, atestat cartografic de la **1864**, care a dat și numele comunei și al unui deal de pe teritoriul satului, provine din n. grup *horăști(i)* < np. *Hora* (v. *supra*) + suf. *-ești*.

Hórga are trei ocurențe: vale c. Murgași – Dj, loc c. Bâlteni – Gj și parte de sat, deal, pădure, pășune, pârâu, teren arabil în c. Stejari – Gj. Prezintă variantele *Horgă* și *Orga*. Denumirea provine din np. *Horga*, hipocoristic de la *Gheorghe* (DOR 66).

Horgúța, vale c. Stejari – Gj, provine din top. *Horga* (v. *supra*) + suf. *-uță* + suf. top. *-a* (diminutiv toponimic).

Hortopán, deal s. Dobrița c. Runcu – Gj, are la bază np. *Hortopan* < top. *Hârtop* [prezent în zonă] + suf. *-an* (DNFR).

Hotăránu, ogaș c. Padina – Mh, provine din np. *Hotăranu* < top. *Hotărani* [sat în Mh] (DNFR).

Hotărăsa este sat, pârâu, pădure și deal, c. Copăceni – Vl. Pârâul se numește și **Hotăreása**. Denumirea provine de la top. *Hotaru* (prezent în zonă) + sufixul locativ *-(e)asa* (< suf. *-(e)asă* + suf. top. *-a*).

Hotărăsca are două ocurențe: loc și moșie c. Dobrosloveni – Ot, neînregistrate în anchetă, dar atestate documentar, prima la **1598** și a doua la **1857**, și pădure în c. Lăpușata – Vl. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau cuvântul *hotar* + suf. locativ *-(e)asca* (< suf. *-(e)ască* + suf. top. *-a*).

Hotăroăia are următoarele ocurențe: pârâu și deal c. Făurești – Vl, sat, pârâu și deal c. Roșiile – Vl, pârâu c. Stănești – Vl. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau *hotar* + sufixul locativ *-oaia* (< suf. *-oaie* + suf. top. *-a*).

Hotăroăsa are două ocurențe: deal c. Fărcaș – Dj și sat, deal și vale c. Urdari – Gj. Apare și sub forma *Otăroasa*. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau *hotar* + suf. locativ *-oasa* (< suf. *-oasă* + suf. top. *-a*).

Hoteágu, munte și pârâu c. Voineasa – Vl, cu variantele *Hoteaua*, *Oteagu*, *Oteaua*, ar putea proveni din np. *Hotea* < bg. *Hoti* (DNFR) + suf. *-ag* (DOR LV) + art. *-u(l)*.

Hotín, fost sat în c. Crasna – Gj, atestat la **1892** (astăzi parte de sat) și pădure în c. Vlădești – Vl, are la bază antroponimul *Hotin*, provenit din np. *Hot* 1. (dial) „bucium” 2. sl. *hot* „voință” 3. etnicul alb. *Hoti*, numele unui trib de Ghegi. La această temă s-a adăugat suf. *-in*. Denumirea poate proveni și din calendaristicul *Fotin* (din gr. *fotias* „lumină”), transformat în *Hotin*, apoi în *Otin*. El este identic cu un antroponim care a circulat în Moldova și Oltenia (este înregistrat un Ioan Hotin la **1758** în Gorj) (*apud* DOR, 297–298).

Hotoboáca, teren arabil și pădure în c. Turcinești – Gj, este un derivat cu suf. top. *-a* de la top. *Hotoboci* din aceeași comună (v. mai jos).

Hotobóci, deal c. Turcinești – Gj, provine din n. grup *hotoboci(i)* < np. *Hotoboc*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Hoțásca (Hoțásca), păduri în comunele Șimian și Șișești – Mh, provine din top. *Hoțu* (prezent în zonă) + suf. locativ *-easca* (< suf. *-ească* + suf. top. *-a*) sau din np. *Hoțu* cu același sufix.

Hristéni, fost sat în c. Rast – Dj, provine dintr-un n. grup *hristeni(i)*, ce are la bază np. *Hristea* < gr. *Hristea(s)* (DNFR) + suf. *-eni*.

Hubánii, altă denumire sub care apare fostul sat *Hubari* c. Vladimir – Gj, atestat de la **1599**, provine din n. grup *hubani(i)* < np. *Huban* < bg. *Huban* (DNFR).

Hudúbina, ogaș c. Devesel – Mh, poate proveni din np. *Hudubină* < *hudubă* „pasăre răpitoare” (DNFR sub *Hudubac*) + suf. *-ină* + suf. top. *-a*.

Hududoáie (Hududoáia), cu trei ocurențe: pârâu, pădure și deal c. Alimpești – Gj, loc pe raza or. Baia de Fier – Gj și ponoare c. Alunu – Vl, este pluralul lui *Hududoi* (v. mai jos). *Hududoaia* s-a format din *Hududoaie* + suf. top. *-a*.

Hududói, cu multe ocurențe, desemnând izvoare, văi, ogașe, izlaze, locuri, formând în dicționar și un articol matcă monolexematic, provine din *hududoi* „(reg.) vale strâmtă și îngustă, pe unde curge o apă zgomotoasă” (MDA).

Huidídu, izlaz c. Vlădești – Vl, provine probabil din np. *Huidu* (v. mai jos), cu reduplicarea lui *-id*.

Huidoáica, teren arabil s. Răcarii de Sus or. Filiași – Dj, provine din np. *Huidu* + suf. locativ *-oaica* (< suf. *-oaică* + suf. top. *-a*).

Huídu, deal c. Stoieniști – Vl, provine din np. *Huidu*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Hulúba, fost sat, acum parte de sat, s. Pociovaliștea or. Novaci – Gj, atestat de la **1619**, care a dat și numele comunei și a unei moșii, provine din np. *Hulub* < *hulub* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hule, pădure c. Bujoreni – Vl și loc s. Seaca or. Călimănești, este pluralul de la *hulă* 1. „(reg.) surpătură (de munte sau) de deal”, 2. „drum printr-o scobitură de deal” 3. „drum care urcă pe o coastă foarte piezișă” (MDA).

Hulúzu, munte c. Polovragi – Gj și c. Voineasa – Vl, atestat de la **1764**, vale, pădure și stână c. Polovragi – Gj, poate proveni din np. *Huluzu* sau din *huluz* „(reg.) par al carului cu care se apasă fânul” (MDA) + art. *-u(l)*.

Huréz, numele mai vechi al satului *Hurezani de Jos* c. Stejari – Gj, provine cel mai probabil de la un np. *Hurez*, formă prescurtată a lui *Huhurez*, înregistrat de N.A. Constantinescu la **1579** în jud. Gorj (DOR 439).

Hurezáni, sat în Gj, atestat de la **1708**, care a dat și numele comunei, a unei plase și a unui deal de pe teritoriul satului, provine din n. grup *hurezani(i)* < top. *Hurez* + suf. *-ani* (cei originari din *Hurez*).

Hurezánii de Jos, **Hurezánii de Sus**, sate în c. Stejari – Gj, s-au format din top. *Hurezani* + determ. (v. și Iordan *Toponimia* 408).

Hurúcu, cu două ocurențe, conac c. Căzănești – Vl și vale c. Scundu – Vl, provine din np. *Hurucu*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Huruíta, vale în comunele Terpezița și Vela – Dj, este un participiu de la *hurui* (formație onomatopeică) „a face zgomotul de cădere a mai multor obiecte tari unul peste altul”, „a se dărâma” (MDA). Participiul este substantivizat.

Huruitúri, pășune c. Telești – Gj, este pluralul lui *huruitură* „huruire, dărâmare” (MDA).

Húștea, pârâu c. Albeni – Gj, provine din np. *Huștea* < *huște* „drojdii de borș” (DNFR).

Iácovile, sat c. Mădulari – Vl, apare în primele atestări sub forma *Iacovu(l)* (**1501**) și *Iacov* (**1505**) < np. *Iacob*, nume biblic (DNFR). Forma *Iacovile* (**1898**) este un plural toponimic, apărut după ce în c. Mădulari s-au mai constituit două cătune de la același toponim/antroponim: *Iacove la Deal* (*Iacov de la Deal*) și *Iacove la Vale* (*Iacov de la Vale*).

Iágod, loc c. Padina – Mh, provine din *iagod* „agud, dudă” (MDA). Este o formă regională mai apropiată de etimon: scr. *iagod* „fragă”.

Iára, pârâu c. Bălănești – Gj, s-ar putea să provină din np. *Iaru* < bg. *Jaro* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iași, fost sat c. Morunglav – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1489**, provine probabil în Oltenia de la np. *Iaş* < bg. *Iaş* (DNFR), de unde s-a format n. grup *iaș(i)*, care stă la baza toponimului.

Iázuștea, vale c. Ilovăț – Mh, are la bază *iaz* cu art. *-u(l)* + suf. *-iște* + suf. top. *-a*.

Iláci, loc c. Stoiana – Gj, provine probabil din np. *Ilaci*, având la bază un np. *Ila* < *Ilie* (v. DOR 78) + suf. *-aci(u)*, de origine latină (v. DOR LV).

Iláciu, sat c. Alunu – VI, atestat cartografic la 1835, provine din np. *Ilaciu* (v. supra).

Inoása, pârâu, pădure și baltă c. Mușetești – Gj, provine probabil din forma substantivizată a adj. *inos* < *in* „plantă” + suf. *-os*. Vezi explicațiile lui Iorgu Iordan pentru *Inătești* < *Inotă* < *in* + suf. *-otă* (Iordan *Toponimia* 340).

Inov, loc c. Bârca – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar în 1695, are la bază np. *Inov* < bg. *Inov* (v. DNFR, sub *Inovan*).

Inovélu, deal în Mh, atestat geografic la 1872, provine din *Inovel*, articulat enclitic, hipocoristic al lui *Inov* (v. supra).

Iósa, fost sat c. Ploșoru – Gj, acum parte de sat s. Piscuri din aceeași comună, provine din np. *Iosa* < bg. *Josa*; cf. și ger. *Jossa* (DNFR).

Iríza, deal și vale c. Zătreni – VI, are la bază np. *Iriz(e)a*. Pentru explicații v. *Hiriza* (supra).

Iscra, ostrov pe Dunăre, înregistrat doar cartografic la 1853, provine probabil din np. *Iscru* < bg. *Iskrjo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iscul, moșie c. Melinești – Dj (1870), provine din np. *Iscu* < gr. *Isku* (DNFR).

Iuba, teren arabil c. Vlădila – Ot, provine din np. *Iubu* cf. bg. *Iubev*, care cere o temă *Iubo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iúpca, sat c. Bala – Mh, care a dat și numele unei comune și a unui pârâu, apare în primele atestări documentare în forma *Iubca* < 1561 - 1568 >, 1588. De aceea nu este exclus ca la baza toponimului să fie np. *Iuba* (v. supra) + suf. *-ca*, de origine slavă (v. DOR LVII).

Iuț, loc c. Salcia – Mh, provine probabil de la np. *Iuță* < bg. *Jutsa* (DNFR).

Izbășu, fost pichet de graniță – Mh, înregistrat numai într-o sursă geografică din 1898, provine din np. *Izbașu* < *izbaș(ă)* „secretarul curții și, în special, al marelui Divan” (v. DNFR, sub *Izbășeanu*).

Împușcata, pârâu c. Malaia – VI, provine probabil de la participiul *împușcat*, substantivizat prin suf. top. *-a*.

Împuțitu, baltă c. Negoiu și Rast – Dj, provine de la *împuțit* „stătut” + art. *-u(l)*.

Înfrățirea, sat c. Bulzești – Dj, provine din *înfrățire* + suf. top. *-a*.

Înșiráte, loc c. Ianca – Ot, neînregistrat în anchetă, dar înregistrat într-o copie a unui document din 1692, provine din *înșirat* la forma de plural feminin.

Înșirátele are șapte ocurențe: măguri, movile și lacuri în Dj și Gj. Denumirea provine din *înșirat* la forma de plural feminin articulat.

Învălıtele, fântână și izlaz c. Brabova – Dj, provine din *învelit*, la forma de plural articulat.

Învălitóri, loc s. Râmești or. Horezu – VI, provine din *învelitoare*, la forma de plural.

Învălmășii, locuri arabile lângă or. Băilești – Dj, este o contaminare între *învălmășire* „amestecare la întâmplare” (MDA) și *devălmășie* „formă de stăpânire în comun a unei suprafețe de teren” (MDA). Denumirea este la forma de plural.

ABREVIERI ȘI SIGLE

- Brâncuș IILR = Grigore Brâncuș, *Introducere în istoria limbii române I*, București, Editura Fundației România de Măine, 2002.
- DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Academiei Române, 1963.
- DOR = N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei Române, 1963.
- Drăganu României = N. Drăganu, *României în veacurile IX–XIV pe baza toponimiei și onomastice*, București, Imprimeria Națională, 1933.
- DTRO = Institutul de Lingvistică din București al Academiei Române și Facultatea de Litere a Universității din Craiova, *Dicționarul toponimic al României. Olenia (DTRO)*, sub redacția prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, Craiova, Editura Universitaria, vol. 1 (A–B) 1993, vol. 2 (C–D) 1995, vol. 3 (E–Î) 2002, vol. 4 (J–N) 2003, vol. 5 (O–R) 2004, vol. 6 (S–Ț) 2006, vol. 7 (U–Z) 2007.
- ILR = *Istoria limbii române*, vol. II, red. resp. Al. Rosetti, București, Editura Academiei Române, 1969.
- Iordan *Toponimia* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei Române, 1963.
- MDA = Academia Română. Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Micul dicționar academic*, vol. II (D–H), vol. III (I–Pr), red. resp. Acad. Marius Sala și Ion Dănăilă, București, Editura Univers Enciclopedic, 2002, 2003.
- Pascu *Sufixe* = Dr. G. Pascu, *Sufixe românești*, București, Socec, 1916.
- Pașca *Nume* = Ștefan Pașca, *Nume de persoane și de animale în Țara Oltului*, București, 1936.
- Abrevierile** au fost preluate din DTRO și din lucrările citate.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
Calea 13 Septembrie nr. 13, București